

HỒI THỨ MƯỜI BỐN

TƯỚNG THIẾU GIA TOÀN BÀI GHEO NGUYỆT

Chàng thiếu niên gắng gượng chống đỡ được chừng nửa giờ rồi mê đi không biết gì nữa. Chàng ở trong tình trạng mê man không biết đã bao lâu. Toàn thân nóng như là lửa, mồ hôi thoát ra đầm đìa, miệng ráo môi khô. Sau lúc nóng lại đến cơn lạnh. Trong các kinh mạch, tưởng chừng như huyết dịch đóng lại thành băng.

Chàng thiếu niên cứ luân lưu như vậy hết cơn nóng lại đến cơn lạnh, hết lạnh rồi lại nóng ran.

Trong lúc mơ màng, chàng thấy đủ hạng người, trai có, gái có, xấu có, đẹp có, qua lại trước mắt chàng, nói năng với chàng. Nhưng chàng chẳng nghe thấy ai nói một câu nào. Chàng muốn kêu lên mà không sao thốt ra lời được.

Có lúc chàng thiếu niên thấy trước mắt sáng lòa có lúc tưởng chừng như tối đen. Có lúc lại tựa như người bên cạnh đang ăn uống gì, được miếng ngon thì vẻ mặt tươi cười, mà uống phải đồ cay đắng thì nhăn mặt lại.

Chàng thiếu niên ở trong tình trạng mung lung như vậy không biết đã mấy ngày. Một hôm chàng cảm thấy trán mát rượi, mũi ngửi thấy mùi thơm. Chàng từ từ mở mắt ra. Đầu tiên chàng nhìn thấy một cây hồng chúc đang cháy, ngọn lửa rung rinh.

Rồi chàng lại nghe thấy một thanh âm rất nhỏ lọt vào tai mình:

-Công tử tỉnh lại rồi ư ?

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi. Nàng mặc áo màu xanh nhạt. Mặt nàng hình trái xoan, nàng mỉm cười hé hai hàm răng trắng như ngọc khẽ nói:

-Công tử còn chỗ nào khó chịu nữa không ?

Chàng thiếu niên ôn lại những chuyện đã xảy ra. Chàng nhớ rõ mình đang ở trên núi Ma Thiên Lãnh luyện công thì đột nhiên nửa người phát nhiệt nóng như lửa còn nửa người lại lạnh như băng, rồi chàng mê man không biết gì nữa. Bây giờ hồi tỉnh thì đột nhiên thấy thiếu nữ này xuất hiện. Chàng lẩm bẩm:

-Ta ... ta ...

Chàng phát giác ra mình đang nằm trên một cái giường êm ấm lại có chăn đắp trên người. Chàng toan ngồi dậy, nhưng vừa cử mình thì tứ chi cùng khắp mình mảy tựa như bị trăm nghìn kim đâm vào đau đớn vô cùng. Chàng không nhịn được la lên:

-Ui chao !

Thiếu nữ lại lên tiếng:

-Công tử vừa hồi tỉnh không nên cử động. Tạ ơn trời phật ! Thế là cái mạng nhỏ bé này có thể vẫn hồi được rồi.

Nàng nói xong đột nhiên mặt đỏ bừng lên rồi ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.

Chàng thiếu niên cũng không khỏi hồi hộp trong lòng. Chàng nhận thấy cô bé dung nhan xinh đẹp, tính tình khả ái. Chàng ấp úng hỏi:

-Ta ... ta ở chỗ nào đây ?

Thiếu nữ quay đầu lại giơ ngón tay trở lên để vào miệng ra hiệu cho chàng đừng lên tiếng. Nàng khẽ nói:

-Có người đến đó ! Ta phải đi đây !

Bóng người thấp thoáng, nàng chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Chàng thiếu niên chỉ thấy hoa mắt lên một cái là thiếu nữ đã mất hút.

Chàng lại nghe trên nóc nhà có tiếng bước chân lạo xạo rất mau thì không khỏi buâng khuâng tự hỏi:

-Nàng là ai ? Chẳng hiểu nàng còn đến thăm ta nữa không ?

Một lát sau quả có tiếng chân người đi đến bên cửa rồi hắng giọng hai tiếng. Cửa phòng kệt mở. Hai người đi vào là một lão già ốm o và một gã gầy đét, nét mặt hơi quen quen dường như đã gặp ở đâu.

Lão già thấy chàng thiếu niên giương mắt lên nhìn thì lộ vẻ vui mừng tiến lại nói:

-Bang chúa ! Bang chúa thấy trong người thế nào ? Bữa nay vẻ mặt bang chúa đã khá tươi rồi.

Chàng thiếu niên ngập ngừng hỏi lại:

-Lão ... lão là ai ? Hiện giờ ... ta ở đây là nơi nào đây ?

Lão già thoáng lộ vẻ lo buồn nhưng lại tươi cười ngay, đáp:

-Bang chúa bị trọng bệnh đã bảy tám ngày rồi. Bây giờ thần trí phục hồi, thật là đáng mừng. Xin Bang chúa hãy nằm yên dưỡng thần. Sáng mai thuộc hạ sẽ đến vấn an.

Lão nói xong đưa ngón tay ra đặt lên ngực chàng một lát rồi gật đầu cười nói:

-Dường như tâm mạch bang chúa đã ổn định khá nhiều, không có gì đáng lo ngại nữa. Thật là người lành có hoàng thiên ủng hộ và toàn bang cũng được hưởng phúc.

Chàng thiếu niên ngạc nhiên nói:

-Ta ... ta là Cầu tạp chứ có phải bang chúa gì đâu ?

Lão già cùng gã gầy đét nghe chàng thiếu niên nói câu này thì ngẩn mặt ra, đưa mắt nhìn nhau. Lão già khẽ nói:

-Xin bang chúa hãy yên nghĩ.

Lão đi giật lúi mấy bước đoạn trở ra khỏi phòng.

Lão già này chính là Trước thủ thành xuân Bối Hải Thạch, còn gã gây đét chính là hương chủ Mễ Hoàn Dã.

Mễ Hoàn Dã đã bị Tạ Yên Khách đả thương bằng nội lực ở Ma Thiên Lãnh. May nhờ có Bối Hải Thạch võ công đã cao cường, y thuật ại tinh thông cứu viện gã kịp thời đem về tổng đà bang Trường Lạc điều dưỡng mấy ngày và dần dần khỏi nội thương. Nhưng gã một đời nổi tiếng anh hùng mà bị Tạ Yên Khách chỉ ra một chiêu đã bắt được thì trong lòng rất phiền muộn, Bối Hải Thạch thường khuyên gã:

-Mễ hiền đệ ! Vụ này cũng tại chúng ta hành động lỗ mãng mà ra. Hôm ấy, mình tưởng Tạ tiên sinh là kẻ thù nên mới hồ đồ như vậy. Phải chi, y nóng giận chế phục cả chín anh em thì chắc không còn ai đến kinh động bang chúa để đưa người vào hoàn cảnh tẩu hỏa nhập ma. Nhưng y chỉ kiềm chế một mình hiền đệ rồi bỏ đi ngay. Chúng ta tám người lục tìm thấy bang chúa. Ngay lúc ấy người hôn mê bất tỉnh, tình thế rất là nguy ngập, không ai dám đoán trước là người có qua khỏi được không. Bây giờ tuy người đã khá nhiều nhưng cái môn bang chúa đang luyện âm dương xung đột nhau khủng khiếp thì dù thần kỳ đến đâu cũng không thể luyện đến nơi được. Lúc nội thương phát tác hầy còn nguy ngập lắm. Vạn nhất bang chúa xảy chuyện bất trắc thì trong bọn chín anh em ta Mễ hiền đệ là người tội nhẹ nhất, vì tuy hiền đệ có lên Ma Thiên Lãnh, nhưng bị Tạ tiên sinh kiềm chế, đã mất công lực ngay từ trước khi thấy mặt bang chúa.

Mễ Hoàn Dã nói:

-Bối tiên sinh không thể phân biệt kẻ có tội hay không bằng cách đó được. Bang chúa mà có mệnh hệ nào thì cả chín người chúng ta chỉ có đường vung kiếm lên tự vẫn mà thôi, còn ngoài ra chẳng có cách nào để khỏi hổ thẹn với lương tâm và để tạ tội với bang chúa nữa.

Sau khi đoàn người về tổng đà, đến ngày thứ tám Bối Hải Thạch và Mễ Hoàn Dã vào phòng thăm bệnh bang chúa thì thấy Thạch bang chúa đã mở mắt ra và miệng đã nói được mấy tiếng. Hai người mừng rỡ vô cùng. Có điều họ vẫn lo Thạch bang chúa lần này luyện công để tẩu hỏa nhập ma nên tâm thần bị tổn thương trọng đại đến nỗi không nhận ra được người nhà nữa, và miệng lại nói ra những câu hồ đồ như người loạn trí.

Bối Hải Thạch bắt mạch thấy đã ổn định khá nhiều. Lão đang mừng thà thì ngờ đâu chàng thiếu niên lại nói ra một câu ngớ ngẩn : “ta là Cầu Táp Chung chứ có phải bang chúa gì đâu ?” khiến cho Bối, Mễ hai người cả kinh thất sắc không dám nói nữa lập tức lui ra.

Hai người ra khỏi phòng, Mễ Hoàn Dã hỏi Bối Hải Thạch:

-Thế nào ?

Bối Hải Thạch trầm ngâm một lát rồi nói:

-Hiện giờ tâm thần bang chúa hãy còn mê man chưa tỉnh táo. Tiểu huynh hết lòng tận tụy chữa cho lão gia. Chẳng chóng thì chầy, chắc người có thể khỏi được.

Bối Hải Thạch nói tới đây ngưng lại một lát rồi tiếp:

-Có điều ... hiện nay mọi việc rất gấp. Chẳng biết bao giờ người mới hoàn toàn khỏi hẳn.

Chàng thiếu niên thấy hai người ra khỏi rồi mới đưa cặp mắt mơ màng nhìn khắp căn phòng một lượt. Chàng thấy mình nằm trên một chiếc giường. Trước giường là một án sách sơn son. Bên án sách có hai chiếc ghế bành trải gấm. Trong phòng chỗ nào cũng bày biện thiệt là xa hoa mỹ lệ, màn hồng đệm gấm. Khói trầm cuồn cuộn bốc lên. Chàng thiếu niên thấy mình ở trong một căn phòng thơm tho êm ấm chẳng khác gì một động phủ thần tiên thì mắt hoa lên. Chàng chẳng biết một đồ vật gì cả, liền buông một tiếng thở dài nghĩ thầm:

-Đây chắc là mình đang nằm mơ !

Nhưng chàng nghĩ lại vừa rồi thiếu nữ áo xanh ăn nói rất dễ nghe. Nàng còn lộ vẻ vui mừng. Cả đến cặp mày biếc xinh đẹp của nàng hãy còn như in trong óc. Hình ảnh nàng băng mình qua cửa sổ chuồn đi cũng là sự thực hiển nhiên trước mắt không phải là mộng ảo.

Chàng thiếu niên đưa tay phải lên toan sờ đầu. Nhưng tay vừa cất thì toàn thân lại đau đớn như dầm. Chàng không nhịn được la lên:

-Trời ơi ! ...

Bỗng nghe trong góc phòng có tiếng người ngáp rồi hỏi:

-Thiếu gia tỉnh rồi ư ? ...

Chàng nghe đúng là thanh âm một thiếu nữ thì chàng nhớ tới lúc trước mình vừa tỉnh giấc, thiếu nữ áo lục xuất hiện hỏi: “Công tử tỉnh rồi ư ?”. Chàng mừng thầm tưởng thiếu nữ kia đã đến gần đầu đây.

Chàng thiếu niên bỗng hoa mắt một cái. Một thiếu nữ từ trong góc phòng nhảy đến trước giường nằm của chàng.

Ban đầu chàng thiếu niên tưởng lầm là thiếu nữ lúc nãy vào thăm mình thì trong lòng mừng hớn hở. Nhưng chàng định thần nhìn kỹ thì thiếu nữ này mặc áo ngắn sắc vàng. Chẳng những màu áo khác hẳn mà vẻ mặt nàng cũng không giống.

Thiếu nữ trước mắt chàng bây giờ mặt tròn mắt to. Cô ả cũng xinh đẹp mà còn ra chiều sắc sảo thông minh. ả lộ vẻ vui mừng lên tiếng hỏi:

-Thiếu gia tỉnh rồi ư ?

Chàng thiếu niên nói:

-Ta tỉnh rồi ... hiện giờ không phải là ta đang nằm mơ chứ ?

Thiếu nữ cười khanh khách đáp:

-Nô tỳ chỉ sợ thiếu gia hãy còn ở trong mộng.

Ả đang cười đột nhiên vẻ mặt nghiêm trang lại hỏi tiếp:

-Thiếu gia ! Thiếu gia có cần điều chi không ?

Chàng thiếu niên rất lấy làm lạ vội hỏi lại:

-Cô kêu ta là thiếu gia gì gì đó ? Sao lại xưng hô kỳ cục như vậy ?

Thiếu nữ nhún cặp lông mày ra chiều bất mãn hỏi lại:

-Bọn nô tỳ giữ phận tôi đòi, chẳng kêu chủ nhân bằng thiếu gia thì kêu bằng gì ?

Chàng thiếu niên lẩm bẩm:

-Vừa rồi một người kêu mình bằng bang chúa gì gì đó, rồi bây giờ lại một cô kêu bằng thiếu gia. Vậy thì mình là ai và đây là nơi nào ?

Thiếu nữ vẽ mặt hòa dịu lại nói:

-Thiếu gia ! Hiện giờ thiếu gia chưa hoàn toàn khỏi hẳn. Thiếu gia cứ nằm nghỉ đi. Thiếu gia có ăn chút yến sào không ?

Chàng thiếu niên tự hỏi:

-Yến sào là cái gì ?

Chàng cảm thấy đói lòng nên chẳng cần biết yến sào là gì cứ có đồ ăn là được. Chàng liền gật đầu.

Thiếu nữ kéo áo ngay ngắn lại chạy sang phòng bên. Lát sau ả bưng ra một cái mâm. Trên mâm có đặt một cái liễn sứ rất đẹp, mùi thơm bốc lên nghi ngút. Chàng không hiểu sao giữa lúc đêm khuya mà người ta nấu thức ăn được chóng thế ?

Thiếu nữ tủm tỉm cười nói:

-Bảy tám ngày này thiếu gia chỉ uống nước sâm thang để cầm hơi, chắc bây giờ đói lắm rồi !

Ả vừa nói vừa đặt mâm xuống trước mặt chàng.

Nhờ có ánh đèn nên chàng thiếu niên thấy trong liễn đựng một thứ gì trắng như tuyết, trông như cháo mà không phải là cháo. Dưới đáy liễn lại loáng thoáng có mấy cánh Mai Côi bốc lên một mùi thơm thanh nhã. Chàng cất tiếng hỏi:

-Cái này để ta ăn đây phải không ?

Thiếu nữ tưởng chủ nhân ỡm ờ liền nhún cặp lông mày đáp:

-Phải rồi ! Sao thiếu gia còn phải hỏi nữa ?

Chàng thiếu niên tự hỏi:

-Không biết thứ này bao nhiêu tiền mà mình chẳng có đồng nào. Chi bằng hỏi trước đi là hơn.

Nghĩ vậy chàng liền nói:

-Trong mình ta không có tiền ... lấy cái gì trả cô được ?

Lúc đầu thiếu nữ còn sững sốt, sau ả không nhịn được, bật cười hích hích nói:

-Thiếu gia qua một hồi trọng bệnh mà tính nết vẫn chưa thay đổi chút nào. Nói ra miệng toàn những giọng than nghèo. Thiếu gia đã đói thì cứ ăn đi thôi.

Ả nói xong liền bưng liền yến sào để gần vào.

Chàng thiếu niên cả mừng hỏi:

-Ta ăn không phải trả tiền ư ?

Thiếu nữ tưởng chủ nhân muốn đùa giỡn nên trong lòng chán ngấy. Ả sịu mặt xuống hỏi:

-Không phải trả tiền nong chi hết, thiếu gia có ăn không ?

Chàng thiếu niên vội đáp:

-Ta ăn, ta ăn ...

Rồi thò tay ra cầm thìa. Nhưng vừa cất tay lên thì toàn thân lại đau đớn không chịu được. Chàng nghiến chặt hai hàm răng từ từ giơ tay lên, nhưng tay run bần bật không ngớt.

Thiếu nữ mặt lạnh như tiền hỏi:

-Thiếu gia đau thật hay là giả vờ ?

Chàng thiếu niên lấy làm kỳ hỏi lại:

-Đã đau là đau thiệt chứ còn giả vờ làm chi ?

Thiếu nữ nói:

-Được rồi ! Thấy thiếu gia đau bệnh thập tử nhất sinh, nô tỳ phá lệ luật bốn cho thiếu gia ăn. Nhưng nếu thiếu gia lại thừa cơ mà động đậy chân tay làm trò con khỉ thì nô tỳ bỏ đi không nhìn nhõi gì đến nữa.

Chàng thiếu niên càng nghe càng lấy làm kỳ, liền hỏi:

-Cái gì mà động đậy chân tay làm trò con khỉ ?

Thiếu nữ đôi má ửng hồng lờm chàng một cái rồi cầm lấy thìa múc yến sào ở trong cái liễn đổ vào miệng chàng

Chàng thiếu niên ngơ ngác. Không bao giờ chàng ngờ đến trên đời lại có người tử tế như vậy. Chàng há miệng ra nuốt một thìa yến sào thì thấy vừa thơm vừa ngon, chàng sung sướng không biết đến thế nào mà kể.

Thiếu nữ không nói câu gì liên tiếp múc cho chàng luôn ba thìa. Người ả vẫn đứng cách giường xa xa, phải vươn tay ra mới đổ được yến sào vào miệng cho thiếu niên. Ả luôn luôn để ý đề phòng chàng có hành động ghẹo nguyệt trên hoa còn rút lui mau chóng được.

Chàng thiếu niên vừa ăn vừa khen luôn miệng:

-Ngon quá ! Trời ơi ! Ta rất cảm ơn cô !

Thiếu nữ cười lạt nói:

-Thiếu gia đừng tưởng dùng nguy kế mà đánh lừa nô tỳ vào bẫy được đâu ! Yến sào chỉ là yến sào như mọi khi. Thiếu gia ăn kể có hàng ngàn lần rồi sao chẳng thấy bao giờ khen ngon ?

Chàng thiếu niên không khỏi mơ màng nghĩ thầm:

-Thứ này mình đã được ăn hồi nào đâu mà cô ta bảo mình đã ăn hàng ngàn lần rồi ?

Nghĩ vậy chàng liền hỏi:

-Cái này ... cái này là yến sào ư ?

Thiếu nữ hăng giọng một tiếng rồi đáp:

-Thiếu gia ! Thiếu gia thật khéo giả vờ.

Ả vừa nói vừa lùi lại một bước. Nàng chỉ sợ chàng thiếu niên có hành động bất chính.

Chàng thiếu niên thấy thiếu nữ mặc áo ngắn màu vàng dây lưng cũng sắc vàng. Hai lọn tóc trên đầu ả vì vừa ngủ dậy chưa kịp chải nên hãy còn bù xù. Chân ả cũng chưa xỏ vớ. Hai bàn chân đi vào đôi hài thêu hoa rất xinh đẹp. Chàng không nhận được cất tiếng khen:

-Cô ... cô này đẹp quá !

Thiếu nữ đỏ mặt lên ra chiều giận dữ. ả đặt liền yến xuống bàn trở gót quay đi. ả lại góc phòng cuốn chiếu cầm cả chân gối bước ra cửa.

Chàng thiếu niên kinh hãi hỏi:

-Cô ... cô đi đâu ? Cô không nhìn đến ta nữa ư ?

Giọng nói của chàng tỏ vẻ khẩn thiết bi ai.

Thiếu nữ nói:

-Thiếu gia bình nặng chết đi sống lại, vừa mới nhúc nhích miệng đã nói toàn những câu vớ vẩn. Thiếu gia là chủ, nô tỳ là phận tôi đòi khi nào lại dám nhìn đến chủ được.

Ả nói xong ra cửa đi luôn.

Chàng thiếu niên thấy ả tức giận bỏ đi thì không hiểu mình đã làm lỗi gì với ả. Chàng lẩm bẩm:

-Một cô vượt qua cửa sổ mà chuồn, còn một cô bước ra khỏi cửa mà đi. Mấy cô này nói gì mình cũng chẳng hiểu. Hối ôi ! Mình quả là thằng ngốc không biết cóc gì hết.

Chàng còn đang ngơ ngẩn xuất thần, bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt. Thiếu nữ vừa rồi lại quay vào phòng. Mặt ả vẫn còn ra chiều tức giận. Tay ả bưng thau nước rửa mặt.

Chàng thiếu niên thấy thiếu nữ trở lại cả mừng.

Thiếu nữ đặt thau nước xuống bàn, lấy trong thau ra một chiếc khăn mặt hơi nóng hấy còn bốc lên nghi ngút. Nàng vắt sạch nước đi rồi đưa lại trước mặt chàng lạnh lùng nói:

-Thiếu gia lau mặt đi !

Chàng thiếu niên nhanh nhẩu đáp:

-Dạ dạ !

Chàng vội đưa tay ra cầm lấy khăn mặt. Nhưng vừa cử động thì toàn thân lại đau đớn vô cùng. Chàng nghiêng răng chịu đựng gió khăn mặt lên lau mặt, nhưng tay giờ lên còn cách mặt chừng một thước rồi không sao đưa gần vào được nữa.

Thiếu nữ thấy vậy bán tín bán nghi. Ắ cười lạt nói:

-Thiếu gia giả vờ khéo thật !

Ắ đón lấy khăn mặt rồi nói tiếp:

-Thiếu gia muốn nô tỳ lau mặt cho cũng chẳng khó gì, nhưng đừng có giờ tay ra sờ soạng. Nếu thiếu gia đụng tới một sợi tóc của nô tỳ là nô tỳ vĩnh viễn không vào phòng nữa.

Chàng thiếu niên đáp:

-Ta không dám. Cô nương đừng lau mặt cho ta nữa. Tấm khăn trắng như bông thế này mà lau vào cái mặt ta, sẽ làm cho nó phải dơ dáy.

Thiếu nữ nghe khẩu âm chàng trầm trầm hơn trước mà những lời nói ra thì lại chẳng giống ngày trước chút nào. Nhất là chàng nói vớ vẩn chẳng còn ra nghĩa lý gì nữa thì không khỏi sinh lòng ngờ vực. Ắ nghĩ thầm:

-Mình nghe Bối đại phu nói chuyện với anh em có đề cập đến thiếu gia đang lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, tổn hại cả đến lục phủ ngũ tạng, thương thế cực kỳ trọng đại. Nay mình coi thiếu gia có vẻ đúng thế thật. Nếu không thì làm sao lại nói trắng nói cuội như thế ?

Nghĩ vậy ắ liền hỏi:

-Thiếu gia ! Thiếu gia còn nhớ tên tiểu tỳ là gì không ?

Chàng thiếu niên đáp:

-Cô nương chưa nói với ta bao giờ thì ta biết làm sao được ?

Rồi chàng cười ngớ ngẩn nói tiếp:

-Tên ta không phải là Thiếu gia mà là Cầu Táp Chủng. Cái tên đó mẫu thân thường dùng để kêu ta. Nhưng lão bá lại bảo Cầu Táp Chủng không phải là tên mà chỉ là từ dùng để thóa mạ. Cô nương tên là gì ?

Thiếu nữ càng nghe càng nhăn mặt cau mày, ắ nghĩ thầm:

-Coi vẻ mặt thiếu gia thì tuyệt đối không có ý gì là giỡn cợt hay trêu chọc. Đúng là y mất trí rồi.

Nghĩ vậy, ắ không khỏi đau lòng liền hỏi:

-Thiếu gia ! Thiếu gia thực tình không nhận ra được tiểu tỷ là Thị Kiếm nữa ư ?
Chàng thiếu niên hỏi lại:

-Cô nương là Thị Kiếm phải không ? Từ đây ta gọi cô nương là Thị Kiếm tỷ nương.

Thiếu nữ kinh ngạc trở mắt ra nhìn chàng chưa biết nói sao thì chàng thiếu niên đã nói tiếp:

-Thị Kiếm tỷ nương không bằng lòng ư ? Mẫu thân ta thường dặn rằng: Nếu gặp người đàn bà nào hơn tuổi mình nhiều thì kêu bằng a bà, hơn độ chục tuổi thì kêu bằng a di, nếu chỉ hơn một vài tuổi thì kêu bằng tỷ nương. Ta thấy tỷ nương chỉ lớn hơn ta một vài tuổi nên gọi như vậy. Không được hay sao ?

Thị Kiếm vẻ mặt buồn rầu. Ắ cuối xuống, bất giác sa lệ đáp:

-Thiếu gia ! ... Thiếu gia không phải giả vờ để lừa gạt tiểu tỷ mà quên Thị Kiếm này thật rồi ư ?

Chàng thiếu niên lắc đầu nói:

-Thị Kiếm tỷ nương nói gì ta cũng không hiểu hết. Thị Kiếm tỷ nương ! Làm sao mà tỷ nương lại khóc lóc ? Tại sao tỷ nương không vui vẻ ? Ta có điều chi làm lỗi ? Mẫu thân ta khi nào bực mình là đánh mắng ta. Sao tỷ nương lại không đánh mắng?

Thị Kiếm nghe chàng nói lòng đau như cắt. Ắ cầm khăn mặt từ từ lau mặt cho chàng, hạ thấp giọng xuống nói:

-Tiểu tỷ là một đứa nha hoàn của thiếu gia. Có lý nào lại đánh mắng thiếu gia được ? Tiểu tỷ mong rằng các vị đại gia chữa khỏi bệnh cho thiếu gia càng sớm càng hay. Hiện giờ đúng là thiếu gia quên hết. Tiểu tỷ không biết làm thế nào được.

Rồi ả hạ thấp giọng xuống hỏi tiếp:

-Thiếu gia quên tên tiểu tỷ, nhưng còn nhớ được những việc khác không ? Tỷ dụ thiếu gia là bang chúa ở bang nào ?

Chàng thiếu niên lắc đầu đáp:

-Ta không phải là bang chúa chi hết. Lão bá truyền thụ võ công cho, ta đang rèn luyện thì đột nhiên nửa người bên này nóng như sôi lên, còn nửa người bên kia lại lạnh cứng. Ta ... không sao chịu đựng nổi nên ngất đi chẳng biết gì nữa. Thị Kiếm tỷ nương ! Sao hiện giờ ta lại ở đây ? Có phải tỷ nương đem về không ?

Thị Kiếm trong lòng chua xót, bụng bảo dạ:

-Cứ tình trạng này thì hiển nhiên là thiếu gia không còn nhớ một tí gì nữa.

Chàng thiếu niên lại nói tiếp:

-Lão bá đâu rồi ? Người dạy ta luyện công theo những nét vẽ trên hình nhân, không hiểu luyện tập thế nào mà đến phát hàn phát nhiệt. Ta muốn hỏi lại lão bá coi.

Thị Kiếm nghe chàng thiếu niên nói đến hình nhân thì sức nhớ ra bảy hôm trước đây, lúc ả thay áo cho chàng, thấy trong bọc rút ra một chiếc hộp gỗ. ả động tính hiếu kỳ mở hộp ra xem thì thấy mười tám pho tượng đất nhỏ xíu toàn là đàn ông trần truồng, liền đỏ mặt lên. ả cho là thiếu chủ nhân quen tính phong lưu lãng mạn không phải người đứng đắn. ả coi những tượng đất trần truồng đó chẳng có gì lạ, liền đẩy hộp lại cất đi. Bây giờ ả lại nghĩ thầm:

-Chi bằng ta đem những tượng đất đó cho thiếu gia coi, không chừng vật đó sẽ giúp cho y nhớ lại những việc trước khi tẩu hỏa nhập ma.

oOo